

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 1859.

ΤΟΜΟΣ Θ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 212.

ΠΕΡΙ ΑΔΑΝΩΝ (*).

—οεεεε—

ΤΗΣ ἰδίως, κατὰ Πτολεμαῖον, εἰτε πεδιάδος, κατὰ Στράβωνα, Κιλικίας ἐκ τῶν περιφανεστέρων πόλεων ἦν καὶ τὰ Ἄδανα, ἢ καὶ Ἀντιόχεια πρὸς τῷ Σάρῳ ἐν τοῖς ὑστερον κληθεῖσα.

Οἱ Σαλευκίδαι, ὡς γνωστόν, πολλῶν ἀρχαντες ἐθνῶν τῆς Ἀσίας τῆς τε ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καὶ τῆς ἐντὸς αὐτοῦ, οὐκ ὀλίγας πόλεις μετωνόμασαν Ἀντιοχείας· καὶ ἡ ἐπισημοτέρα μὲν τούτων ἀπασῶν ἦν ἡ Ἀντιόχεια ἢ ἐπὶ τῷ Ὀρόντῃ, ἡ πρωτεύουσα τῆς Συρίας μὴ πολὺ λειπομένη δυνάμει τε καὶ μεγέθει Ἀλεξανδρείας τῆς πρὸς Αἰγύπτῳ· Στέφανος δὲ ὁ Βυζάντιος καταριθμῶν πόλεις οὕτως ὀνομασθείσας τριάκοντα τὴν ἕκτην τίθησιν ἐν Κιλικίᾳ πρὸς τῷ Πυράμῳ (α). Ὁ πολὺς περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν Βαλλεῦος (Belley), ὅστις πολλῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀσίας πόλεων, ὡς καὶ αὐτῆς τῆς

(*) Τὴν προκειμένην περὶ Ἀδανῶν διατριβὴν πρὸ ἰκανοῦ ἔδη χρόνου κατὰ παράκλησιν φίλου συνταχθεῖσαν δὲν κρίνω ἀναξίαν τῆς φιλαρχαίου περιεργείας τῶν ἀναγκαστῶν τῆς Παναθήναιων, ἰδίως δὲ τῶν ἡμετέρων Καππαδόκων καὶ Κιλικίων, ὧν χάριτι καὶ φιλοσοφίᾳ· διότι ἐν αὐτῇ μὲν ἔσκε ὄντως ἐπιμελείας συνελεξάμεν ὑπὲρ τὰ ἀρχαίων καὶ νεωτέρων περὶ τῆς πόλεως ταύτης ἔρηται.

(α) Ἐκτὴ Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ Πυράμου. (Στέφ. λ. Ἄδανα) Εὐστάθιος δὲ φησὶν εἶναι δὲ Ἀντιόχεια περίπου τὰς ἰδ' ὡς οἱ ἱστοροῦντες ἐκτίθενται (Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. σιλ. 233, ἐκδ. Βιένν.).

περὶ τῆς ἡμῶν ὁ λόγος, τὴν ἱστορίαν κάλλιστα διακρίνησεν, ἀπέδειξεν ἐκ τῶν νομισμάτων τῆς πόλεως ταύτης, φερόντων τὴν δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΩ ΣΑΡῶ, (α) ὅτι ἐκεῖτο αὐτὴ, οὐχὶ ὡς ὁ Στέφανος ὑπέλαβεν ἐπὶ τοῦ Πυράμου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Σάρου, ἑτέρου ποταμοῦ τῆς αὐτῆς χώρας (β). Ἐπειδὴ δὲ οὐδεμία τὸ πάλαι ἑτέρα πόλις ἐπίσημος ὑπῆρξεν ἐν Κιλικίᾳ ἐπὶ τοῦ Σάρου, ἀποδεικνύει διὰ πολλῶν ὅτι ἡ Ἀντιόχεια αὕτη εἶναι αὐτὰ δὴ ταῦτα τὰ Ἄδανα, οὐχὶ δέ, ὡς ὁ Ἀρδοῦνος ὑπετόπησεν ὅτι ἡ Ἀντιόχεια, περὶ τῆς ὁ λόγος, ἦν τὰ Κόμωνα τὰ ἐν Καππαδοκίᾳ (γ). Προσωνόμασται δὲ οὕτως, ὡς ἔσικεν, ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, μεταβάντος εἰς Κιλικίαν τῷ 171 π. Χ. ἵνα καθυποτάξῃ τὴν τε Ταρσὸν καὶ Μαλλόν, ἀποστάσας ἄμφω, ὅτε δὴ μετωνόμασε τὴν μὲν Οἰνιανθίδην, πόλιν τῆς αὐτῆς χώρας, Ἐπιφανείαν· τὴν δὲ Ταρσὸν αὐτήν, ἣν τρισκαίδεκάτην τάσσει ὁ Στέφανος, Ἀντιόχειαν τὴν ἰδίως πρὸς τῷ Κόδρω κληθεῖσαν (δ). Φαίνεται δὲ ὅτι ἐπωνομάσθη καὶ Ἀδριανὴ καὶ Ἑσουηριανὴ καὶ Ἀνταρινοῦπολις (ε). Ἐκεῖτο δὲ ἡ τῶν Ἀδανέων πόλις ἐν

(α) Βλ. Mionnet Descript. des médail. T. II, pag. 561 et Supplém. VII, pag. 189.

(β) Mém. de l'Académ. des Inscr. t. XXXV, pag. 608 et 399.

(γ) Hardeois. Numism. ant. select. opuscul. p. 19.

(δ) Ἠρῶλ. Μακκαῶ. δ'. 30. Froëlich Ann. Syr. p. 46. Vaill. hist. reg. Syr. p. 167. Pline. V. 25. (ε) Heckh. Num. vol. p. 225.

πεδίω καλλίστῳ καὶ ἀναπεπτημένῳ, ἀφισταμένη κατὰ τὰ ἀρχαῖα Ὀδοιπορικὰ (Itineraria) τῆς μὲν Ταρσοῦ μίλλια 27, τῆς Μοψουετίας 18, τῆς Ἰσσοῦ 30, τῆς δὲ μεγάλης Ἀντιοχείας 90 (α), ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Σάρου ἢ Σινάρου ποταμοῦ (β).

Ἡ ἀρχαιότης τῆς πόλεως ταύτης καλύπτεται ὑπὸ τοῦ σκότους τῶν αἰώνων. Ὁ Στέφανος ἀποδίδωσι τὴν κτίσιν αὐτῆς τῷ Ἀδάνῳ καὶ Σάρῳ, οἵτινες πολεμήσαντες πρὸς τοὺς Ταρσεῖς ἠττήθησαν, καὶ ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀδάνου τούτου, ἡγεμόνος ἐπιχωρίου, υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἀπὸ δὲ τοῦ Σάρου μετωνομάσθη ὁ παραρρέων ποταμός, *Κοίρατος* τὸ πρῶτον καλούμενος (γ). Ἐντεῦθεν ὀνομάσθη Γερ. ὁ Οὐόσιος εἰκάζει ὅτι πρωτονομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ γενάρχου Ἀδάμ, καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες μὴ ἔχοντες ὀνόματα λήγοντα εἰς μ, ἀντικαταστήσαντες τὸ ν, ἐσχημάτισαν Ἀδανα ἀπὸ Ἀδαμᾶ (δ). Ὁ δὲ Ἰτέλιος ἀπὸ τῆς λέξεως EDEN, διὰ τὸ λίαν εὐφροῦν τῆς γῆς καὶ τὴν εὐφροσύνην αὐτῆς θέσιν (ε)· διότι τὸ πάλαι μάλιστα, καθάπερ καὶ νῦν ἔτι, προήγεν ἐν μεγάλῃ ἀφθονίᾳ οἶνον καὶ σίτον καὶ τᾶλλα τῶν ἐπιτηδείων, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς πόλεως, φερόντων μετὰ τῶν συμβόλων αὐτοῦ τὸν Βάκχον τὸν πολιούχον θεόν, στάχυς σίτου τῇ χειρὶ κατέχοντα. Ἡ παράδοσις αὕτη καὶ τοὶ μυθῶδες, ἀποδεικνύει ὅμως ὀπωσδήποτε ὅτι τὰ Ἀδανα ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων εἰσὶ τῆς καθ' ἡμᾶς πόλεων· οἶαι ἢ Μελιτινή, ἢ

(α) Μελετ. Γεωγρ. σ. 476.

(β) Ηεροδ. 4, 8. σ. 146. Λιον. Παρωγ., στίχ. 367. Πί-
ν κ ρ ο ς.

(γ) Ἀδανα, Κίλισσα πόλις, οὐδενίως. Ταύτην ᾤκησαν Ἀδανος καὶ Σάρος Ταρσεῖσι πολεμήσαντες ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἐκτίσθη ἀπὸ δὲ τοῦ ἡγεμόνος Ἀδάνου Ἀδανα ἐκλήθη. Τὸν δὲ ποταμὸν Κοίρανον καλούμενον Σάρον καλέσαντες. Ἔστι δὲ ὁ Ἀδανος Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς... Ὁ πολίτης Ἀδανεύς, ὡς Γάργαρα Γαργαρεύς, Τύανα Τυανεύς κτλ. ἢ Ἔστι δὲ καὶ ἕτερα ὀνόματα ἐν τῇ εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, ὡς φησὶν Οὐράνιος (παρὰ Στεφ.) καὶ Ἀπουλφίδας ὁ περιβόητος Ἀραβ. γεωγράφος (σ. 151 ἐκδ. Βιένν.). Καὶ παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαιοτέροις συνήθως Ἀ δ α ν α, τὰ παρὰ δὲ τοῖς Βυζαντινοῖς Ἀ δ α ν η, ἢ ἐνίοτε δὲ καὶ Ἀ δ α τ α, οὐχ ὄχιως. Τὸ δὲ Σ ἄ ρ Ἰβραϊστὶ δὲ τοῖς κ ὄ ρ ι ο ν.

(δ) Ger. Ja. Vossii de orig. et progres. Idolatr. lib. I. 38. «Nec enim potestandum primorum parentum memoriam in Asia penitus intercidisse apud gentiles. Multa in contrarium obducere possem, sed uno contentus nunc ero, quod occurrit. Adana antiqua Ciliciae urbs erat, condita a Syris inque memoriam primi hominis, Adam, sive Adamam appellata: sed constat, Graecos non habere voces in Mexentis, eoque pro Adam dixere Adan, et terminatione addita Ἀ δ α ν ο ς unde urbs Ἀ δ α ν α. Ἀδανος iste, ut ait Stephanus, Caeli Terraeque filius erat; quod nulli melius convenit quam Adamo nostro. Idem Stephanus ait, aliter dictum Saturnum et Rheam. Puta, quia Saturnus est primus homo et Rhea omnium mater Eva. Πί, quia una erant caro, ut etiam loquitur scriptura, eo uno nomine numineque comprehendebantur a Cilicibus, si recte eorum mentem nobis exposuit Stephanus etc.

(ε) M. Huot situat. de parad. terrest. p. 25.

Ταρσός, ἢ Ἀγγιάλος καὶ τὰ ἡμέτερα Μάζακα, ἢ Τιβέριος ὑστερον Καισάρειαν μετωνόμασεν ὧν δὲ καὶ ἡ, κατὰ Ἰωσήπον, ἱδρυσις καὶ ὀνομασία ἀπὸ Μοτόχ τοῦ ἐγγόνου τοῦ Νῆε, παραπλησίως πως ἔχει πρὸς τὴν τῶν Ἀδάνων (κ). Πρῶτον δὲ τῆς πόλεως ταύτης μνημονεύσαντα νομίζω Σκύλακα τὸν Καρουανδέα ὡς πόλιν ἐμπορικὴν, ἔχουσαν δὲ καὶ λιμένα (β). Εἶτα Πλίνιος ἐν οἷς φησὶ ε Solae Ciliciei, nunc Pompeiopolis Adana (γ). ἢ Κεῖνται δὲ τὰ Ἀδανα κατὰ 36°, 59' πλάτους, 32°, 56' δὲ μήκους.

Ἀντιόχος ὁ Ἐπιφανὴς μετονομάσας αὐτήν, ὡς ἐφθέθη, Ἀντιόχειαν τῷ οἰκίῳ ὀνόματι, ζηλωτῆς ὧν τῆς τῶν Ἑλλήνων λατρείας ἱδρυσεν, ὡς εἰσικεν, ἐνταῦθα ναὸν τοῦ Διὸς, οὔτινος τὸ ἀγάλμα ὀρᾶται ἐν τοῖς νομίσμασιν ὅσα ἡ πόλις αὕτη ἔκοψεν ὑπὸ τὸ ὄνομα εἴτε Ἀντιοχείας, εἴτε καὶ Ἀδάνων· καὶ εὐλαθείας ἕνεκα πρὸς τὸν θεὸν τούτον, ἀπένειμε τῇ πόλει τὰ ἐξαιρέτα προνόμια *ιεράς* καὶ *ἀσύλου*. ὡς ἐν τοῖς νομίσμασι φέρεται. Ὅτε πόλις τις καθωσιούτο εἰς λατρείαν θεότητος, μετὰ τῆς γῆς αὐτῆς οἱ καρποὶ καὶ αἱ πρόσοδοι ὠρίζοντο εἰς τὴν συντήρησιν τῶν ναῶν, εἰς θυσίας καὶ διὰ τοὺς ἱερεῖς. Τὸ ὄνομα *ἀσύλος* οὐ μόνον ἦν τιμητικόν, ἀλλὰ καὶ *προνομιούχον*· διότι πᾶσα πόλις ἀσύλος ἦν ἀπαρχαί-αστος. μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς πολέμους καὶ ἀπληλαγμένη πάσης ἐπιδρομῆς καὶ ἐχθροπραξίας (δ).

Ἡ Ἀντιόχεια ἢ πρὸς τῷ Σάρῳ ἐτήρησε διὰ πολλοῦ χρόνου καὶ χρονολογίαν ἰδίαν, ἀφ' ἧς ἠρίθμει τοὺς ἐναυτοὺς αὐτῆς. Ὁ Οὐαλλιντιος ὀρίζει τὴν πρώτην ἐποχὴν τῆς χρονολογίας ταύτης τὸ 734 ἄ. Κ. Ρ., 20 δὲ π. Χ., ὡς ἐκ τῶν προνομίων, λέγει, ἄτινα ὁ Αὐγουστος ἀπένειμεν εἰς αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει ὅτε εἰς Κιλικίαν ἀφίκετο, καθάπερ καὶ εἰς τὰ Ἀνάζαρβα πόλιν γειτνιαζούσαν (ε).

Τὰ Ἀδανα ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας εἶναι πόλις ὀλίγον γνωστὴ· ἀπαντᾶται μόνον ὅτι ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πόλεων, εἰς ἃς ὁ Πομπήιος μετὰ τὸν πρὸς τοὺς Κιλικίους πειρατὰς, τοὺς θηροῦντας ἄπρασεν τὴν τότε ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους θάλασσαν, περιβόητον πόλεμον, συνέκλεισεν αὐτοὺς ἵνα τοιοῦτῳ τρόπῳ καταργήσῃ τὴν πειρατείαν (ς). Ὑπέστη δὲ πολλὰ ἐπὶ

(α) Ἰωσήπ. Ἰουδ. ἀρχαιολ. βιβ. Α', β.

(β) Σ. 85. τόμ. Β'. Βιένν. 1807· ἀποταμὸς Πόρμας καὶ πόλις Μαλλός, εἰς ἧν ὁ ἀνέπλους κατὰ τὸν ποταμὸν ἐμπορὸν Ἀ δ α ν η καὶ λιμὴν ἢ (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Σαλμοπίου, ἀντὶ Ἀ λ ἄ ν η, ἢ πάντες παρεδέξαντο). Ἐκ τούτων δὲ ὀκλοῦται ὅτι ὁ Ἀδάνη πάλαι ἦδη πόλις ἦν ἀκμάζουσα, καὶ λιμένα ἔχουσα ὀνομασμένη, ὡς περ καὶ Ἀμισός καὶ ἄλλαι, καίτοι τῆς θαλάσσης ἀφισταμένη 25 πηυ χιλιομέτρα, εἴτε ἡμισίας ἡμέρας ὁδόν.

(γ) Πλιν. Η. Ν. V, 27.

(δ) Πρὸς. Μém. de l'Académie. des Inscr. — XXI p. 421 et suiv. καὶ I. XXVIII, p. 547 et suiv.

(ε) Vaillant Numism. Graec. 255.

(ς) Ἀπικν. Μετρίδατ. κεφ. γλ'. σ. 787 ἐκδ. Schweigh. «Τοὺς δὲ πειρατὰς, οἱ μάλιστα ἐδόκουν σφχ ὑπὸ μοχθηρίας, ἀλλ' ἀπορίβίου διὰ τὸν πόλεμον, ἐπὶ ταῦτα ὀθεῖν, ἐς Μαλλὸν καὶ Ἀ δ α ν α καὶ Ἐπιφάνειαν ἢ εἴ τι ἄλλο πύλωμα ἔρημον ἢ ὀλιγάνθρωπον ἢ,

τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος συμβάντος. Τῷ 711 ἄ. Κ. Ρ., 43 δὲ π. Χ. Γάλλιος ὁ Κίμβρος, εἰς τῶν τοῦ Καίσαρος φονέων, πεμφθεὶς πρὸς ἐπικουρίαν τοῦ Κασσίου, ὑπερβὰς τὰ στενὰ τοῦ Ταύρου ἀρίκατο εἰς Ταρσοῦ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ταρσεῖς δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀνοίξωσιν αὐτῷ τὰς πύλας τῆς πόλεως, οὔτε παρέσχον ζωοτροφίας, καὶ βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ, ἐβάδισε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν Συρίαν. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν δὲ αὐτοῦ οἱ Ταρσεῖς ἐνοπλίωσαν κατὰ τῶν Ἀδάνων, πόλεως γείτονος καὶ ἀείποτε διαπερομένης πρὸς αὐτοῦς, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἐβοήθει τῷ Κασσίῳ. Ἐκεῖνος δὲ μαθὼν ταῦτα τὸ μὲν πρότερον ἐπικουρίαν ἐπέμψεν, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἐβάδισε κατὰ τῆς Ταρσοῦ, ἧτις ἐκινεῖσθαι νὰ ὑποταχθῇ καὶ νὰ παραδώτῃ αὐτῷ ὅσον χρυσοῦν καὶ ἀργυρον κατεῖχεν (α). Ἐφεξῆς δὲ ἡ Τριανδρὶα ἠνέστη καὶ ἐκήδοντο τῶν συμφορώντων τῆς Ταρσοῦ διὰ τε τὴν πάλαι δοξάν αὐτῆς καὶ λαμπρότητα καὶ ὡς μητρόπολιν τῆς γῶρας. Οὐδὲν δ' ἕτερον ἀπαντᾶται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀφορῶν τὰ Ἀδανα ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων.

Ἐν τούτοις γινώσκωμεν ἐκ τῶν νομισμάτων ὅτι ἀπῆλαυσε παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων ἐν τοῖς ἄλλοις προνομίοις καὶ τιμητικῶν ὀνομασιῶν, ἔλαβε δὲ καὶ τὴν ἄδειαν νὰ προσονομάζηται ἀπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, ὡς προεῖρηται. Αἱ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀσία (Ἑλληνίδες) πόλεις ἀμιλλώμεναί πως ἀλλήλαις ἐθήρουν τὰς τοιαύτας ὀνομασίας· ἐπετρέπετο δὲ αὐταῖς μόνον ἀφοῦ ἐλάβανον τὴν ἄδειαν διὰ ψηφίσματος τῆς Συγκλήτου κατὰ τοὺς πρώτους τοῦλάχιστον χρόνους.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐπισκέψατο τὰς πλείονας τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑπικρατείας καὶ πολλὰς πόλεις διερχόμενος ἐνέπλησεν εὐεργεσιῶν, ἐξ ὧν ἦν καὶ ἡ τῶν Ἀδανῶν πόλις. Ἐπὶ νομισμάτων τοῦ Διαδομηνικανοῦ, Γορδιανοῦ τοῦ γ', Τριβωνιανοῦ Γάλλου, Πλυτίλλης, Τριαννοῦ Δακίου, Οὐαλεριανοῦ τοῦ πρεσβυτέρου Τραγκυλλίνης, Φιλίππου τοῦ

πῶς δὲ τῆς ἐραχίης Κιλικίας. ἢ Σημειώται δὲ ὅτι τὸ τῆς ἐραχίης Κιλικίας ἀντὶ πεδιδάθους κακῶς ἴσως εἴρηται τῷ Ἀκπιανῷ (Ἠρῶλ. Στράβ. β. βλ. 15', σ. 655).

(α) Δ. Κάστ. Ῥωμ. Ἱστορ. β. βλ. ΜΖ', σ. 533 ἐκδ. Sturz. « Ἐνθ' δὲ ταῦτα ἰγίνετο οἱ Ταρσεῖς Γάλλιον Κίμβρον φονέα τοῦ Καίσαρος, καὶ τότε Βιβανῶν ἀρχοντα, πρὸς τε τὴν τοῦ Κασσίου ἐπικουρίαν ἐπιγόμενον, ἐπεχείρησαν τῶν τοῦ Ταύρου διόδου εἰσελθεῖν· προεκλιπόντες τε αὐτὰς ὑπὸ θεοῦ παραχρῆμα μὴ ἐσκέψαντο αὐτῷ, νομίσαντες ἰσχυρὸν αὐτὸν εἶναι μετὰ δὲ τοῦτο τὴν ἀλιγότητα τῶν στρατιωτῶν κατανοήσαντες οὔτε τῇ πόλει αὐτὸν ἐδέξαντο, οὔτε τὰ ἐπιτήδειά οἱ παρέσχον. . . ἐπειδὴ δὲ φρούριον τι ἐπιταχίσως εἴσειν ἐς τὴν Συρίαν ἀπῆρε, προτιμότερον τὸ τῷ Κασσίῳ βοηθῆσαι τοῦ τὴν πόλιν αὐτὸς ἐξελεῖν ποιεσάμενος, τῷ δὲ τε (τὸ φρούριον) ἐπιστρατεύσαντες αὐτῷ παρετίσαντο, καὶ πρὸς τὰ Ἀδανα, ὁμορὰ τε σφίτι καὶ διάφορα αἰεὶ ὄντα ἔμαχον, προφασιν ὡς καὶ τὰ τοῦ Κασσίου πράσσοντα ποιεσάμενοι. Πυθόμενος δὲ ταῦτα ἐκεῖνος πρότερον μὲν ὡς ἐπὶ ὁ Δολοβίλλας εἶπεν, Λούκιον καὶ Ῥούρον ἐπ' αὐτοῦς ἐπέμψεν, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἦλθε· καὶ (ἦδη γὰρ ἀμυλῇ τῷ Ῥούρῳ προσεκαυχρήσαντο) ἄλλο μὲν σφᾶς οὐδὲν δεινὸν εἰργάσασθε, τὰ δὲ δὴ χρήματα τὰ τε ἴδια καὶ τὰ δημοσία πάντα ἐφίελετο κτλ. »

νεωτέρου καὶ ἄλλων, φέρεται ἡ ἐπιγραφή· ΑΔΡΙΑΝΩΝ ΑΔΑΝΕΩΝ. Ἐκ νομίσματος δὲ τοῦ Ἀδριανῶν μακρόνομος ὅτι ὁ ἡγεμὼν οὗτος διήλθεν ὄντως διὰ τῆς Κιλικίας. Ἐπὶ νομίσματος χαλκίμου πρώτου μεγέθους ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιγραφή· ADVENTVI AVG. CILICIAE (α). Ἐν αὐτῷ παρίσταται ὁ αὐτοκράτωρ προσφέρων θυσίαν, καὶ παρ' αὐτῷ ἡ Κιλικία προσωποποιημένη ὡς γυνὴ μετὰ περιεφραλαίας βασιλεύουσα τῇ λαίᾳ στραίαν. Ὁ Τιλlemontius ὑποτοπάζει τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην τοῦ αὐτοκράτορος γενέσθαι τῷ 124 ἄ. Χ. (β)

Ὁ Μαξιμίνος, ὡς γνωστόν, ἦν ἡγεμὼν ὑδριστῆς καὶ σκληρὸς λίαν, παραλαβὼν καὶ τὴν ἀρχὴν διὰ τῆς σφαγῆς τοῦ Σεβήρου Ἀλεξάνδρου (γ)· καὶ ὁμοίως παρέσχε χάριτας καὶ εὐηργέτησε πόλεις τινάς· βλέπομεν τοῦλάχιστον ὅτι τὰ Ἀδανα εἰς τιμὴν αὐτοῦ καὶ πρὸς εὐγνωμοσύνην προσωνομάσθησαν ΜΑΞΙΜΕΙΝΙΑΝΩΝ ΑΔΑΝΕΩΝ ἐπὶ χαλκοῦ νομίσματος πρώτου μεγέθους· ὅπισθεν ὁράται γυνὴ περιειλημμένη πύργους, καθημένη ἐπὶ λόφου ἐν ναῶ τριστύλῳ· πρὸ τῶν ποδῶν δ' αὐτῆς εἰκὼν ποταμοῦ, τοῦ Σάρου δηλονότι. (δ)

Ἡ πόλις αὕτη ἦν ἰκανῶς πολυκρήνητος, ὥστ' ἔχειν καὶ θρόνον ἐπισκοπικόν. Ἔσχε δ' ἐπισκόπους ἀπὸ τῶν πρώτων ἡδὴ τῆς ἐκκλησίας αἰώνων, ὡς ἔστιν ἰδεῖν παρὰ τῷ Λεκιένῳ. (ε) Εἰσὶ δέ·

1) Πυλῆνος, παραστάς ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ. 2) Πείρων. 3) Κυριακός. 4) Ἀνατόλιος, πρὸς ὃν φέρεται καὶ ἐπιστολὴ (ἡ 110) Ἰω. τοῦ Χρυσόστομου ἐκ Κουκουσοῦ α Ἀνατολίῳ ἐπισκόπῳ Ἀδάνης. ἢ Μέννηται δὲ καὶ Παλλάδιος (ς). 5) Κύριλλος ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἐφεσον παρῶν συνόδῳ. 6) Φίλιππος ἐν τῇ κατὰ Χαλκηδὼνα συνόδῳ ὑπογράφας α Φιλίππου Ἀδανῶν », ὅπερ ἐν τῇ Λατινικῇ μεταφράσει φέρεται μετὰ προσθήκης primae Ciliciae. 7) Ἀνώνομος. 8) Ἰωάννης παραστάς ἐν τῇ σ' οἰκουμένη συνόδῳ καὶ ὑπογράφας α ἐλλῶ Θεοῦ ἐπισκοπος πόλεως Ἀδανῶν. Ὑπήγετο δὲ αὕτη εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Ταρσοῦ, τελοῦσα ὑπὸ τὸ πατριαρχεῖον τῆς Ἀντιοχείας.

Τὰ Ἀδανα, ὡς εἶπεν, κατὰ τὸν Δ' καὶ Ε' αἰῶνα ὑπέστησαν πολλὰ δαινὰ, ὥστε νὰ περισταλῇ εἰς κόμην ἀπλήν. Πρέπει δὲ νὰ ἀποδώσωμεν τὴν συμφορὰν ταύτην εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Ἰσαύρων, οἵτινες ἐπὶ τῶν ἄρειαν αὐτῶν εὐρίσκοντες προτελιχίμα ἀποχωρῶν εἰς ἀντίστασιν τῇ τῶν Ῥωμαίων δυνάμει, πρὸς καιρὸν ἡσυχίαν ἔγον αὐτοῦ, καὶ εἴτα ἐξερχόμενοι ἐλήστευον τὰς παρακειμένας γῶρας. (ζ) Μετὰ πολλὰς δ' ἐπιδρομὰς συναθροίσαντες ἀπάσας αὐτῶν τὰς δυνάμεις τῷ 353 ἐπόρθησαν τὴν Σελεύ-

(α) Ἠρῶλ. Basche Lexic. Nomismai. τ. Α δ α η α.

(β) Tillemont. Emp. II

(γ) Ἠρῶλ. Ἱστορ. β. βλ. Ζ'.

(δ) Teupoli t. II. p. 4035, καὶ Mionnet Descript. des Méd. t. III, p. 563.

(ε) Lequien Or. Crist. t. II, p. 882.

(ς) Παλλάδ. Διαλογ. καὶ. 196.

(ζ) Tillemont. Empir. t. IV, p. 388.

καιαν τὴν πρὸς τῷ Κάλυκῶν, πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα καὶ πρωτεύουσαν τῆς χώρας. Ἐστάλησαν κατ' αὐτῶν τρεῖς λεγεῶνες, αἵτινες ἐκδιώξασαι ἠνάγκασαν νὰ περικλεισθῶσιν ἐν ταῖς ἔρεσιν αὐτῶν. Μετὰ μικρὸν δὲ τῷ 367 ἀρξάμενοι πάλιν τῶν ἐπιδρομῶν προήλασαν ἕως τῆς Παμφυλίας καὶ Κιλικίας καὶ ἕως τῶν μεθορίων τῆς Συρίας. (α) Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ Καππαδοκία, Λυκαονία, Φρυγία καὶ ἕτεροι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀσίας χώραι, οὐχ ἦττον ὑπέστησαν τὰς ἐφόδους αὐτῶν, ἐπικειλησάντων πολλὰκις καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμετέραν Καισάρειαν κατὰ τοὺς τότε χρόνους, ἐν ᾧ οὐδέποτε ἕστερεῖτο διὰ τε τὴν θέσιν καὶ τὸ ἀνάκαθεν κλέος, στρατεύματος ἰκανοῦ πρὸς ἀποσβόησιν αὐτῶν. (β) Αἱ ἐφοδοὶ αὐτῶν διήρκεσαν ἐπὶ πάλιν ἐτι χρόνον, ἀλλ' ἐνταῦθα κατὰ τὸ 367 ἐπέχω, ὅτε, ὡς ἔειπεν, οἱ βάρβαροι οὗτοι ἐδήλωσαν τὴν Κιλικίαν, ἰδίως δὲ τὴν τῶν Ἀδανέων πόλιν εἰς ἀπλήν περιεστᾶσαν κώμην.

Ἐν διαφόροις ἐπιγραφαῖς τὰ Ἀδανὰ προσονομάζονται καὶ κώμη. Ὁ Γράτερος ἀναφέρει ἐπιγραφὴν Εὐσεβείας, νέας ἐκ κώμης Ἀδάνων, ἀποθανούσης ἐν Τρηουρίοις (Τρένες) ἐπὶ τῆς ὁγδόης ὑπατείας Ὀνωρίου, καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ τῶν Γαλατῶν βασιλεύσαντος, τὴν 12 τοῦ μηνὸς Πανήμου.

ΕΝ ΥΠΑΤΕΙΑ ΟΝΩΡΙΟΥ
ΤΟ Η. ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΤΟ Α. ΜΗΝΙ ΠΑΝΗΜΟΥ ΙΒ.
ΗΜΕΡΑ. (γ)

Ὁ αὐτοκράτωρ Ὀνώριος ὑπάτευσε τὸ ὄγδον κατὰ τὸ 409 ἄ. Χ., συνέριθον ἔχων Θεοδοσίον τὸν νεώτερον· ἀλλ' ἐν Γαλατίᾳ, ὅπου ὁ τύραννος Κωνσταντίνος ἐβασίλευε πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοδοσίου ἀντικαταστήσαντες αὐτοῦ τὸ τοῦ Κωνσταντίνου. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μαθηθάνομεν προσέτι ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνετέθη ὑπὸ τῶν ἐν Τρηουρίοις Κιλικίων, καὶ ὅτι ἤριθμουσαν τοὺς μῆνας κατὰ τὸν ἐγγώριον αὐτοῖς τρόπον, καὶ ἐσημείωνε ὅτι ἐχρῶντο τοῖς Μικεδόνων μηνί, ἐξ ὧν ὁ Πάνημος ἦν δέκατος ἀρχόμενος τῇ 1 Ἰουλίου.

Ὁ Μουρατόριος ἀναφέρει ἄτερον ἐπιγραφὴν εὑρεθεῖσαν ἐν Ῥώμῃ, ἐπιτάριον γυναικὸς καλουμένης Ἐμιδαβου, συζύγου Κασσιανοῦ υἱοῦ Μιχρίου

ΕΝΘΑ ΚΕΙΤΑΙ ΕΜΙΔΑΒΟΥΣ ΓΑΜΗΤΗ
ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΩ
ΜΗΣ ΑΔΑΜΩΝ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΑΥΤΟΥ ΠΕ
ΤΡΟΣ. (δ)

Ἄξιον σημειώσεως τὸ ὄνομα ΕΜΙΔΑΒΟΥΣ (ἦ), μοναδικὸν καὶ συρικτὴν μάλλον ἔχον καταγωγὴν.

Διατέλεσε δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ αἰῶνάς τινας ἐν

τῇ ἠροπωμένη πῶς ταύτη καταστάσει· περὶ δὲ τῆς ἀνακτίσεως αὐτῆς κατωτέρα ποιησόμεθα λόγον.

Φέρε δὲ εἰπωμέν τινα διὰ βραχέων καὶ περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων αὐτῆς. Εἰσὶ δὲ μῦθαι νομίσματα, ἐπιγραφαί, ἢ ἐπὶ τοῦ Σάρου γέφυρα καὶ τὸ γηραιὸν αὐτῆς φρούριον. Καὶ τὰ μὲν τῶν νομισμάτων τὰ φερόμενα ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτιοχείας τῆς πρὸς τῷ Σάρῳ, εὐάριθμα πάνυ, τέσσαρά που ἢ πέντε· γινώσκομεν ὅμως πολλὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀδάνων τῆς αὐτῆς πόλεως, κοπέντα εἰς τιμὴν τοῦ Κομμόδου, Ἰουλίης Δάμνης, Καρκαάλλα, Πλαυτίλλης, Διαδοῦ-μηνιανοῦ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ Γαλλινοῦ. Μεταξὺ δὲ τῶν ἐπιγραφῶν μνημονεύομεν τὴν ἐπὶ τῆς γεφυρῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ Ὀυτέρου τῷ 1737 ἀντιγραφείσαν, ἔχουσαν δὲ οὕτω·

Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΛΕΩΝΙ
ΔΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΣΤΡΑ
ΤΙΩΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΟΣ
ΙΣΤ. ΦΛ. ΦΙΡΜΗΣ. ΘΕΟΙΣ. ΚΑ-
ΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΓΟΝΕΥ
CΙΝ.

Παρατηρητέον οὖν ἐνταῦθα ὅτι ὁ πρὸς τὸν τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνατίθεται στρατιώτης, ἦν πολίτης Ῥωμαῖος, ὡς δηλοῦται ἐκ τε τοῦ προωνυμίου, τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνυμίου αὐτοῦ. Τὸ ὄνομα τῆς ΙΣΤ' λεγεῶνος ἀναγινώσκειται ἐπὶ πολλῶν ἐπιγραφῶν, ἀπαντώμενον καὶ μεταξὺ τῶν λεγεῶνων τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου· εἶχε δὲ ὀνομασθῆ οὕτως ἀναμνηρίστως ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Φλαυίου Οὐεσπασιανοῦ. Ἰνομάσθη δὲ καὶ Flavia Firma ἐπὶ Νέρωνος καὶ Τρκιανοῦ, Flavia fidelis δ' ἐπὶ Τίτου Ἀντωνίου καὶ ἐπὶ Καρκαάλλα δὲ Flavia. Καὶ τὰ μὲν θεοῖς καταχθονίοις, Diis inferis καὶ Diis manibus, τυπικὰ πῶς εἰσι καὶ συχνάκις ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐπιτυμβίαις ἀπαντῶνται· τὸ καὶ τοῖς γορευθῶσιν ὅμως εἶναι μοναδικόν. Γνωστὸν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἀπέδιδον λατρείαν τινὰ καὶ τιμὰς εἰς τοὺς θνήτους αὐτῶν γεννήτορας· (α) οἶον προσφορὰς, θυσίας καὶ συμπόσια. Παρὰ ταύτας δ' ἑτέρας δύο οὐχ ἦττον ἀξιολόγους ἐπιγραφῆς ἐξέδοτο τὸ πρῶτον ὁ Πκῦλος Λουκᾶς ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ περιηγήσει, (β) ἐξ οἷ τὴν πρώτην παραλαβόντες ὅ,τε Βολκίος (γ) καὶ Βρύγκιος (δ) καὶ Ἰάκωθος (ε) καὶ ἄλλοι πολλάκις ἀνετίπωσαν ἔχουσαν οὕτως·

Ου[=]ως σῆς ἀρετῆς, Αὐξέντιε, καὶ τότε θαῦμα
δειμασθαι ποταμοῦ χειμερίοισι δρόμοι[ς]
Ἀρρήκτον κρηπίδα σιδηροδέτοισι θεμελίοις,
ὧν ὑπερ εὐρείην ἐξετάνουσας ἄδόν.
ἦν πολλοὶ καὶ πρόσθεν ἀπειρήσει νό[οι]ο

(α) Idem. 1, V. 90.

(β) Προβλ. Χρυσόστ. ἑπιστ. 14, 15, 61, 68, 69 καὶ ἄλλαχοῦ καλλίχοῦ.

(γ) Grut. p. 1052. n°. 6.

(δ) Murat. p. MDCCCLXI.

(α) Βλ. Ovid. Fast. I. II. V. 533. Λαίρτ. βιβλ. I. 18.

(β) Paul Lucas trois. voyag. t. I. p. 312.

(γ) Boeck C. I. G. t. III. para XXV. p. 209. n. 4440.

(δ) Brunck. Anal. t. III. p. 401.

(ε) Jacobs Anthol. Palat. t. II. p. 843 n°. 270.

Κυθναίων βείθρων τεύξαν ἀρχυροτέρην.
 σοὶ δ' ὑπὲρ ἀψίδων αἰώνιος ἐρρίζωται
 καὶ ποταμὸς πλήθω[ν] πρῆύτερος τε[λ]έθει,
 αὐτὸς τὴν δ[ε] γέφυραν ἀνασχόμενος ταλέσ[α]σθ[αι]
 ἡγεμόνας π[ε]ισο[ι] τοῦ διασημοτάτο(υ,
 ὄφρα σε καὶ μετόπισθεν ἔχει κλέος ἴσον ἐκείνοιο,
 οἱ Νείλου προχοῆς ζεῦξαν ἀπειρασίους.

Καὶ τοῦ μὲν τὴν γέφυραν ζεῦξαντος ἀρχιτέκτο-
 νος τοῦνομα, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἦν Αὐξέν-
 τιος, τοῦ δὲ κατὰ τοὺς τότε χρόνους τῶν Κιλικίων
 ἡγεμόνος τὸ ὄνομα ὃ μὲν Βρύγκιος (α) Πίθου ἀνα-
 γνωστότεον ὑπέλαβε· πρῶτον δὲ ὅτι ἐφαρμόζον
 ἐστίν.

Ὡς δ' αὐτῶς καὶ τὴν ἑτέραν ἐκ τοῦ αὐτοῦ περι-
 ηγητοῦ παραλαβόντες ἐξέδοσαν τὸ δεύτερον Βίμαρ-
 δός τε (β) καὶ Βοίκκιος (γ), ὅθ' ἔχουσιν·

Κυρίαίνα Ποπλίου τὴν λάρνακα κατεσκευάσκα
 παραν(γ)έλλω δὲ μετὰ τὸ ἐμὲ βληθῆναι ἐξόν
 εἶναι καὶ τέκνον μου ἐπιμιγῆναι, ἑτέρω δὲ μηδε-
 νί. Εἰ δέ τις ἄλλος ἐπιχειρήσῃ, δώσει τῷ φίτῳ
 * β, καὶ λόγον ὑφίξεται τῇ ἐξουσίᾳ.

Καὶ ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον τὸ ὄνομα Κυρίαίνα
 ὡς σπάνιον, καθάπερ καὶ τὸ μέχρις ἡμῶν διατηρη-
 θέν ἀρχαῖον ἔθος τοῦ μηδένα ἕτερον ἐξεῖναι εἰς τὸ
 αὐτὸ μνημα θάπτεσθαι ἢ τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους·
 τὸ δ' ἐναντίον θεωρεῖν οὐ μικρὸν ἀσέβημα, ἐν ᾧ
 παρά τισι τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐθνῶν εἰς καὶ
 μόνος ἐν τῷ αὐτῷ μνηματι τίθεται ἄνθρωπος. Τὸ δὲ
 ὑφέξεται ἀντὶ ὑφέξει.

(* Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἀλεξάνδρῳ Παγκαλῆ τῷ ἀρχαιολόγῳ χαίρειν!

Πρὸ μικροῦ ἀνευρέθη τυχερίως ὑπὲρ τὴν ἀρχαίαν
 Μινῶν τῆς νήσου Ἀμοργοῦ κατὰ τὴν θέσιν Ἑκα-
 τόμυλα, μεταξὺ τῶν ἐρειπίων ἀρχαίου χριστιαν-
 ικοῦ ναοῦ, βάθρον ἀνδριάντος καλῶς λελαξευμένον
 ἐξ ἀπλοῦ λίθου, ἐφ' οὗ ὑπάρχει τὸ ἐξῆς ψήφισμα,
 γραμμασιν ὠρκαῖς ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ὅπερ διὰ τὴν
 φθορὰν τοῦ λίθου μετὰ δυσκολίαν πολλῆς ἀναγνοῆς
 καὶ μετ' ἐπιστάσεως ἐν μέρει συμπληρώσεως ἀνατί-
 θημι εὐπεδιάστως πρὸς τὸ σεπτὸν ἡμῶν ΠΑΝΕΠΙ-
 ΣΤΗΜΙΟΝ, ἐν ᾧ ἐδιδάχθη πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν τε

ἀρχαίαν καλλιτεχνίαν καὶ τὴν ἐπιγραφικὴν, δῶρον
 λιτὸν εὐγνωμοσύνης μεγάλης.

Καὶ πρὸς ὑμᾶς δὲ ἰδίως, τὸν τῆς Ἀρχαιολογίας
 καὶ τῆς Ἐπιγραφικῆς σοφὸν Καθηγητὴν ἐκφράζω
 πανδύμως βαθεῖαν τὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τε τὴν
 ἐν λόγῳ ἐπιστημῶν τελεσφόρον διδασκαλίαν καὶ
 διὰ τὴν θερμὴν σύστασιν τῶν τῆς πατρίδος ἀρ-
 χαιοτήτων. Ἐνκυλὸς εἰσέτι παραμένει ἐν τοῖς ὡσὶν
 ἡμῶν ὃ κατὰ τὴν 10 Ἰουνίου 1848 συγκινητικώ-
 τatos ἐκείνος ἐπίλογος, ὅτε διακρύβων διακρύβοντας
 ἀπεχαιρέτας ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ Πανεπιστη-
 μίου τριάδε λέγων· α' Ἀπέλθετε τῆς Ἑλληνικῆς
 ἡστίως σπινθήρες ἵνα θερμάνητε ἕκαστος τῆς φί-
 η λης πατρίδος τὰ εὐκλεῆ μάρμαρα, τὰ ὅποια βρο-
 η βαρότητος χειμῶν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας κατέψυ-
 ο ξεν. Ἀπέλθετε ἵνα συναθροίσητε καὶ συναρμολο-
 ο γήσῃτε ἕκαστος τῆς πατρίδος καλλιτεχνίας τὰ
 η πανταχοῦ τῆς γῆς διασπαρμένα τμήματα, τὰ ὅ-
 ο ποῖα ὅπου ἂν ᾖσιν εἴτ' ἐν Ἑλλάδι, εἴτε, παρ'
 ο αἰσιν, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ πέραν τοῦ Ἰωκεανοῦ
 ο μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα κοσμοῦντα, ἐθνικῶ καὶ ἀ-
 η πικραγράπτῳ δικαίῳ τῆς Ἑλλάδος κτήματα εἶ-
 ο ναι. . . Διδάξατε τὸν λαὸν νὰ σέβηται ὅσα καὶ
 ο ὃ πανθαυμάτω χρόνος ἐσεδάσθη, ἐμπνέοντες εἰς
 ο αὐτὸν τὸν ἔρωτα τῶν ὠραίων τεχνῶν. . . ο

Σαμίων τῶν (Ἀμορ)γῶν Μινῶν κατοικούντων, ἔδο-
 ξεν ἀρχαῖσι βου(λῆ θ)τήμῳ γνώμῃ στρατηγῶν καὶ δέκα πρῶ-
 των ἐχόντων δὲ καὶ τὴν πρωτανικὴν ἐξουσίαν εἰσηγησά-
 μένου τὸ ψήφισμα Ἐρμοκράτους Ἀριστιῶνος τοῦ πρῶ-
 του ἀρχοντος. Ὡς Ἐπιψηφισαμένου Ἀθηνοκλέους

Β τοῦ

Ἡγησάμενου βουλευτοῦ, ἐγρᾶφη κατὰ νόμον
 Ἐπεὶ ὁ ἀξιολογώτατος Φιλάγαθος Ἰάσωνος
 ἀνὴρ προσηγομένως μὲν καλῶς τε καγαθὸς καὶ
 κοσμίως τὸ τῆς βουλῆς ἡμῶν ἀξίωμα, διάδηλος
 γενόμενος ἐν τε ἀγορανομίαις κοσμίως πο(λ-
 λάνικς καὶ στρατηγίας στεφανηφορήσας (τε
 ἐνδόξως καὶ τὰς λοιπὰς πάσας ἀρχὰς τε (καὶ
 λειτουργίας ἐκτελέσας φιλοτιμίως ἀγαθῶς
 νος πρὸς γάμον ἀπὸ τῆς θηραίων πόλεως γυναῖ-
 κα τὴν εὐγενεστάτην καὶ σωφρονο(σιτέτην) Κλαυ-
 δίαν) Ἀσωνίδου καὶ ἐξ αὐτῆς γενήσας ἀνέθρεψεν
 υἱὸν) Φιλάγαθον μεγάλως ἡμῶν ἐκ παιδὸς ἡλικίας
 * * * * * ἐλπίδας ὑποβαίνοντα διὰ τε τῆς κοσμιώ-
 τητος καὶ) τῆς τοῦ ἤθους πραότητος οὐ καὶ αὐ-
 * * * ο)νήματος ἠγορανόμησιν φιλοτιμίως
 πατήρ) προαιρούμενος καὶ ἐν τούτῳ τὴν πόλιν
 εὐεργετῆιν συνῆθη δὴ τὸν παῖδα πρὶν ἢ τῇ τῶν ἀνδ(ρῶν)
 ἡλικίᾳ προσελθεῖν * * * τῆς ἀπαραιτήτου πεπρω-
 μένης ἀναγκαῖος * * * τοῖς ὑπαχθέντα ἐξ ἀνθρώ-
 πων ἀπελθεῖν (δ)εδόχθαι (διὰ) τοῦ δε τοῦ ψηφί-
 σματος εἰς τε ποραι(νεσ)ιν τοῦ ἀ(ξιο)λογωτάτου πα-
 τρός αὐτοῦ Φιλαγάθου καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς εὐποιίας
 ἀναστῆσαι τὴν βουλήν τοῦ ἥρωος ἐν ἐπιστή(μῳ) τόπῳ
 χαλκοῦν ἀνδριάντα ὀλοσώματον ὑπόμνημα
 καὶ τοῖς μεταγενεστέροις ἐσόμενον ἀρετῆς τε καὶ
 καλοκαγαθίας τῆς παρὶ τὸν δῆμον Ὡς Παρὶ τοῦ

(α) Στίχ. 10.
 (β) Bimard. in Morat. t. III, p. MDCLXY. 10.
 (γ) C. I. Q. ip. 4,441.